

צייד מצרי המחיש את הרגע הטראגי: סאדאת קם על רגליו על בימת ההצדעה ומושיט יד, מובארק מתכופף, אחד המתנקשים יורה ב מקרוב

הדננה הגדולה

בהלוויה עצמה שלטה ההיסטוריה. גדולי העולם באו ונעלמו. הקיסר נמוריהקומה של אתיופיה נקרע בדוחק מפמלייתו, ונמדי צא כעבור זמן במרחק של חמישה קילומטרים. המום ובלי יכולת לדבר. כך קרה גם בהלוויותיהם של אומי כולתום ושל כמה מאליליהזמר של ארץ היאור.

והנה, אחרי מות אנוור אל-סאדאת, הי דממה המורה הזאת, המעיקה הזאת. ההלוויה — בלי השתתפות הציבור, מאחרי שרשרות של חיילים ושוטרים, בקטע סגור ומסוגר של העיר. גדולי העולם ואנשי הצמרת המצרית צועדים מאחרי חומה של אנשיביטחון במדים לבי גים, ירוקים, שחורים ומנומרים, שרוביהם מכודנים ואצבעותיהם על ההדק. עוד באמצע הטקס נעלמים הנסיכים והנשיאים והשרים הזרים במכוניות השחורות הי משוריינות, שהביאו עימם במטוסי-תובלה הי מילכד מנחם בגין, כמוכן, שגנב את ההצגה בצעידה רגלית.

ההמונים — אינם. הרחובות בכל חלקי העיר ריקים. המיליונים עוקבים אחרי הי הלוויה בדל"ת האמות של בתיהם, מול מקלטייהטלוויזיה. הקבורה, בלי הספדים, בלי תפילות, בטקס צבאי מאוד, רשמי מאוד, קר מאוד, כאילו נערכת בחלל ריק. הכל יודעים שמת אדם בעל שיעורי קומה היסטורי, אדם שפועלו כבר נרשם בספר תולדות-העולם, זוהי תחושה בלב. אין היא מוצאת ביטוי בשום דבר חיצוני. כאשר חור אל-סאדאת מביקורו ההיסטורי בירושלים, טבעה העיר בים של צבע וצהלה. אלפי קשתות ססגוניות הוקמו ברחובות, רבבות סיסמות ותמונות נתלו. מי שהיה שם לא ישכח התפוצצות זו של רינה.

עתה, כאשר מובל אל-סאדאת בדרכו (המשך בעמוד 68)

כאשר נפטר גמאל עבד-אל-נאצר, לפני 11 שנים, נהרו מיליונים אל הרחובות, זעקו, צוחו, קרעו את בגדיהם, התייפתו. מכל אורכה של מצרים, ארץ אלפי הי קילומטרים, נהרו ההמונים המיותמים אל הבירה, הם ישנו ברחובות, בחדריהמדריגות, על גגות המכוניות החונות, כדי להשתתף בהלוויה.

אופיינית של קאהיר, נאלמה. העיר הענקית, מנמליהתעופה במיזרח ועד הפיראמידות במערב, מרחק של כימעת 20 קילומטרים, כאילו עוצרת את נשימתה — שעה, יממה, שבוע שלם. משהו מוזר, משהו מיוחד, משהו בלתי נתפש, מתרחש. איש אינו יודע מהו. לאיש אין הסבר.

ד ממה מוזרה.
מעולם לא נראתה קאהיר כך. עיר 11 המיליונים כאילו התרוקנה מר רבבות התיירים, בני כל הלאומים, נעלמו. האוטובוסים והחשמליות, שבדרך כלל תלויים בני-אדם מחלונותיהם ומדלי-תותיהם, ריקים ומעטים. הקאקופוניה הי משגעת של צופריימכוניות, המוסיקה הי

התמונה האחרונה: אנוור אל-סאדאת וחוסני מובארק על בימת-ההצדעה